

Binele colectiv - interesul personal

Joi, 4 octombrie 2007

Gili Cârstea

Cum ar trebui să reacționeze biserica atunci când unii dintre membrii ei încep să aducă „învățăături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice”?

De cele mai multe ori învățăturile „noi și ciudate” au însemnat descoperiri proaspete ale adevărului, noi raze de lumină, cu care biserica a fost confruntată direct, frontal și fără viclenie. Niciodată biserica lui Dumnezeu nu a apostaziat din cauza unei confruntări bruște cu învățături spectaculoase, șocante, sau cu erezii evidente. Apostazia a venit mereu subtil, lent, și de cele mai multe ori nevăzută și nerecunoscută.

Într-un pasaj cât se poate de interesant, Domnul ne descoperă cum a procedat biserica atunci când s-a trezit în fața unui monument de „învățăături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice.” Ascultați:

"Sunt mulți astăzi care se simt indignați și revoltați când se ridică vreo voce care prezintă idei ce se deosebesc de ale lor cu privire la puncte de credință religioasă. Nu și-au apărât ei așa de mult ideile ca fiind adevăr? Iată cum judecau preoții și rabinii din zilele apostolilor: „Ce vor să spună acești oameni neînvățați, unii dintre ei chiar pescari, care susțin idei contrare doctrinei pe care o prezintă poporului preoții educați și conducătorii? Ei nu au dreptul să se amestece în principiile fundamentale ale credinței noastre.” Ei acționează ca niște oameni care și-au pierdut mintea. Ei nu acceptă posibilitatea că nu au înțeles corect Cuvântul. Nu vor să deschidă ochii să vadă faptul că au interpretat greșit și au folosit eronat Scriptura, clădind teorii false pe care le-au numit doctrine fundamentale ale credinței...

"Să urmărim istoria acestor bărbați, pe care preoții și conducătorii iudei îi considerau așa de periculoși, deoarece aduceau învățături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice" (TM 69-70, 30 mai 1896).

În loc să se aplece cu mare seriozitate asupra luminii pe care Dumnezeu tocmai o trimitea bisericii Sale, ei au ales să se împotrivescă, căutând motive în lipsa de pregătire teologică a mesagerilor.

La fel se întâmplă cu biserica lui Dumnezeu de astăzi. Domnul, „în marea Sa îndurare,” ne-a trimis o solie de har abundent” ca pregătire pentru comunicarea ultimei solii

de har către lume. Sigur că după decenii de fasonare a teologiei adventiste după teologia protestantismului apostaziat lumina pare a fi „învățăături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice.”

Și cum cred unii că poporul acesta își va căpăta liniștea din acest vârtej de confruntări și dezbateri aprinse? Cum vom alina fragmentarea fără precedent a teologiei adventiste? Simplu: Prin eliminarea celor care tulbură poporul. Dar nu, nu pe calea barbară a secolelor trecute. Suntem oameni civilizați și nu ne place să producem suferințe inutile acestor oameni. Acum doar îi invităm să părăsească biserica, să-și facă scrisoare de retragere, dacă tot nu se mai armonizează cu doctrina bisericii așa cum este ea susținută de majoritatea copleșitoare a membrilor.

Niciodată solii autentici trimiși de Dumnezeu nu și-au părăsit poporul de bunăvoie, și tocmai aici văd eu semnul loialității depline față de guvernarea divină.

Moise nu și-a părăsit poporul, deși i se cerea insistent demisia, iar Domnul părea să-i propună onoarea de a-l face pe el capul unei noi biserici.

Profeții Vechiului Testament nu și-au părăsit poporul, în ciuda violenței cu care au fost combătuți, și nici n-au încercat să atragă simpatiile poporului pentru cauza sau persoana lor. Singura lor agendă era binele colectiv.

Ucenicii nici măcar n-au visat că ei vor fi întemeietorii unei noi biserici. Ei au fost excluși din sinagogă, și chiar din această poziție interesul lor rămânea binele colectiv, națiunea, pe care au slujit-o chiar sub amenințarea cu moartea. Chiar excluși ei se considerau – și acționau – ca o parte a lui Israel, deși peiorativ credința lor era numită „Calea,” și evident, batjocorită.

Nici astăzi mesagerii lui Dumnezeu nu-și vor părăsi poporul, indiferent cât de profundă ar putea fi criza prin care trece acesta. Ei știu că „onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, este implicată în desăvârșirea de caracter a poporului Său” și, asemenea leproșilor de la poarta Samariei, binele colectiv va estompa complet interesul personal. Din dragoste pentru Mireasa lui Hristos.